

om Mandskabet ved Maskinen, skal jeg ikke kunne sige. Her vil man altsaa have, at en Mand skal gaa omkring med en Bog, hvori man udtaler sig om hans Ædruelighed, hans Fordragelighed og hans Opførsel. Jeg synes, at de to sidstnævnte Rubrikker i nogen Grad kunne dække hinanden, det er ret overflødigt at have dem begge, og denne Vidtløftighed er maaske kun fremkommen, fordi man skulde have noget at skrive i Bogen. Nu vil man vel kunne forstaa, at det meget ofte kan hælde, at en Mand kan være ganske overordentlig dygtig og flink, men ikke desmindre paadrage sig sine overordnedes Mishag, og det saa meget lettere som den Ret, Skibsbefalingsmændene, navnlig Skibsføreren, har over for Mandskabet, naar Skibet er i Søen, er overordentlig stor. Der gives ogsaa en hel Række af Eksempler paa, at man fra Førerens Side har misbrugt den Myndighed, Loven tillægger ham. Der er nemlig saa at sige ikke den Ting, som ikke er tilladt en Skibsfører, naar han er ude paa Søen, for at tvinge sin Villie igennem. Det kan derfor meget let ske, at Mandskabet kommer i den Stilling, at vedkommende Fører eller Maskinmester finder sig foranlediget til at give en slet Paategning i Skudsmaalsbogen. Men har en Mand en saadan slet Paategning, er han ogsaa sikker paa at blive saa at sige gjort brødløs, i alt Fald hvad danske Skibe angaar, hvor man i alt Fald for Dampskibsrederiforeningens Medlemmers Vedkommende — og den omfatter saa godt som alle Dampskibsredere i Danmark — forlanger disse Bøger.

Der forefaldt forleden det Tilfælde ved Forligskommissionen for Københavns Overret, at en Sømand sagsøgte Kaptajnen og Maskinmesteren, fordi de havde givet ham Tilførselen „drikfældig“ under „Ædruelighed“, idet han paastod, at Paategningen ikke var i Overensstemmelse med Sandheden. Det kan være vanskeligt at afgøre, hvad det vil sige at være drikfældig. Det kan hælde, at denne Mand har været i Land, naar Skibet har ligget i fremmed Havn, og der er bleven beruset, og at han maaske er kommen beruset om Bord. Det bør han selvfølgelig ikke gøre, og jeg skal ikke tage den Mand i Forsvar, men det kan godt være, at han ellers til daglig passer sit Arbejde uden i nogen Maade at nyde et Overmaal af Spiritus, ja, at han maaske kun nyder meget lidt deraf eller slet intet, og at de paagældende dog kunne finde Anledning til at give ham en Paategning om, at han er drikfældig.

Vedkommende Mand paastaar altsaa, at han ikke er det. Selvfølgelig er han meget uheldig stillet, thi ingen tør tage en Mand, der gaar rundt med et Skudsmaal for, at han er drikfældig, med ud at sejle, saa længe det er muligt at faa andre Folk. Det kan ogsaa være, at en Mand er meget dygtig, men staar paa sin Ret, saa erklære de, at han er ikke fordragelig, han er tværtimod stridbar, det er ikke muligt at omgaas ham, og de give ham Betegnelsen „stridbar“. Saa tænker Forhyreren eller dennes Agenter, som først faa fat paa ham, at det gaar ikke an at tage den Mand om Bord. Han maa blive i Land og kan ikke faa Arbejde, blot fordi han har faaet et Testimonium af en privat Mand, som ikke er underkastet noget egentligt Ansvar.

Man vil vel nu sige, at hvis det kan godtgøres, at der er skrevet noget ufordelagtigt i disse private Skudsmaalsbøger, vil den paagældende Sømand kunne faa vedkommende dømt, naar han sagsøger dem, saaledes som den Mand, jeg nys talte om, har gjort Forsøg paa. Det er ganske vist en Vej at gaa, men man vil dog vel indrømme, at det vilde være ganske urimeligt at billige, naar man er i Stand til at forhindre det, en Tilstand, hvorved man kun paa Grund af en Ubetydelighed, en Meningsforskel, eller paa Grund af, at de, der skulde give Skudsmaalet, have været i slet Lune, skulde foraarsage, at en Mand maaske i Aarevis kan komme til at gaa arbejdsløs og ikke kan ernære sig ved den Virksomhed, han er opdraget til, for at føre Sag mod den, der har givet ham et saadant ufordelagtigt og urigtigt Skudsmaal. Det vilde i og for sig være urimeligt, men ganske særligt naar Talen er om Folk, der i Forvejen ere underkastede en særlig Lovgivning. Netop fordi man har ment paa Lovgivningsmagtens Side, at Forholdet var ekceptionelt for dette Erhvervs Vedkommende, har man givet en hel Række Bestemmelser om det. Men disse Bestemmelser skulde dog ikke alene bidrage til at sikre Skibet og Ladningen og sikre Redernes og Refragternes Interesser, men ogsaa at beskytte de paagældende Arbejderes Interesser. Og det kan man efter min Mening godt gøre i det foreliggende Tilfælde. Man kan ikke mønstre Mandskabet paa Skibene, uden at Staten skal have med denne Sag at gøre. Folkene skulle mønstres af Mønstringsbestyrelsen, af Embedsmænd, der ere ansatte af Staten. Der er truffet Bestemmelser for Mønstringsbestyrerne, som gaa